

Warszawa, dnia 7 kwietnia 2022 r.

Sygn. akt VI Ka 804/21

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Aleksandra Mazurek

protokolant: protokolant sądowy – stażysta Paulina Zborowska

4. przy udziale prokuratora Marka Traczyka

po rozpoznaniu dnia 7 kwietnia 2022 r.

5. sprawy J. S. (1), syna M. i W., ur. (...) w W.

6. oskarżonego o przestępstwo z art. 177 § 1 kk

7. na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

8. od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

9. z dnia 30 marca 2021 r. sygn. akt III K 1206/19

11. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżonego J. S. (1) na rzecz oskarżycielki posiłkowej B. N. kwotę 840 złotych tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej jej w instancji odwoławczej; zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 500 złotych tytułem opłaty za II instancję oraz pozostałe koszty sądowe za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 804/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu			

<i>pierwszej instancji</i>	
Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie z dnia 30 marca 2021 roku, wydany w sprawie III K 1206/19	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.3. Granice zaskarżenia	
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć		

	wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.	J. S. (1)	Oskarżony jest osobą niekaraną	Dane o karalności	k.205
2.	J. S. (1)	Stan majątkowy	Informacje z E-PUAP	k.204
3.	J. S. (1)	Organizacja ruchu na wskazanym odcinku drogi w dniu 6.07.2019 r.	Projekt czasowej organizacji ruchu dla potrzeb uruchomienia obiektu (...) obiektu prowadzącego ruch z ul. (...) w ul. (...) w W.	k.178
4.	J. S. (1)	Oskarżony nie figuruje w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego	Informacja o wpisach do ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego	k.207
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.	Dane o karalności sądowej	Okoliczności wynikające ze wskazanego dokumentów nie budzą wątpliwości, więc należy uznać je za udowodnione.	
2.	E-PUAP		
3.	Projekt czasowej organizacji ruchu dla potrzeb uruchomienia obiektu (...) obiektu prowadzącego ruch z ul. (...) w ul. (...) w W.		
4.	Informacja o wpisach do ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego		
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków				
Lp.	Zarzut			
3.1.	<p><u>Obrońca</u> <u>oskarżonego</u> <u>zarzuca:</u></p> <p>Na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k., art. 427 § 1 i 2 k.p.k. zarzuca wyrokowi obrazę przepisów postępowania, czego skutkiem są błędy oraz dowolność w dokonanych ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, co mogło mieć wpływ na jego treść:</p> <p>1) Art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 6 ust. 1 EKPCz- poprzez dokonanie błędnej, a zarazem dowolnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego w miejsce oceny swobodnej, wyciągnięcie na podstawie zgromadzonych dowodów,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

przedwczesnych a zarazem błędnych wniosków, kategoriycznych ustaleń i ocen z niego wynikających, co nastąpiło niezgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania, zasadami logiki, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a więc reguł obowiązujących w rzetelnym postępowaniu karnym, m.in. z uwagi na:

a) nieustalenie, że oskarżony J. S. (1) w dniu 6 lipca 2019 r. nie wiedział o istniejących zmianach w organizacji ruchu na ulicy (...) w W. polegających na wyłączeniu zachodniej części tej drogi z użytkowania oraz tymczasowym przemianowaniu wschodniej dwupasmowej jezdni na drogę dwukierunkową,

b) błędą ocenę, że w dniu zdarzenia oskarżony J. S. (1) miał realną możliwość zapoznania się z rzekomo prawidłowym oznakowaniem dotyczącym

organizacji ruchu obowiązującej na ulicy (...), oraz że wystarczające w tej mierze miałyby być dwa znaki informacyjne pionowe z k. 26 i k. 27 umieszczone wyłącznie po prawej stronie drogi na dalszym fragmencie ulicy (...) w pewnej odległości od jej rozpoczęcia za zjazdem z ulicy (...) na ulicę (...),

c) dowolne ustalenie, że wszelkie znaki drogowe w rejonie od ulicy (...) do ulicy (...) były umiejscowione w odpowiednich miejscach oraz, że w sposób należyty ostrzegały i informowały uczestników ruchu skręcających z ulicy (...) w ulicę (...), w tym oskarżonego J. S. (1), o tym, że rozpoczyna się ruch dwukierunkowy na jezdni służącej uprzednio do ruchu jednokierunkowego,

d) nieustalenie, że do tymczasowej organizacji ruchu na ulicy (...) wymagane było zlokalizowanie znaków ostrzegawczych pionowych takie jak Znak A20 „odcinek

jezdni o ruchu dwukierunkowym” oraz że w dniu zdarzenia takie znaki nie znajdowały się tuż przed zjazdem z drogi dwukierunkowej na ulicy (...) na drogę jednokierunkową na ulicy (...), a ponadto nieustalenie, że znaki informacyjne pionowe znajdowały się w nieodpowiednich miejscach dopiero na dalszym fragmencie ulicy (...), tym samym mogły być niewidoczne dla jadących lewym pasem, zaś pozostałe oznakowanie odnoszące się do jazdy na wprost mogło wprowadzać kierującego w błąd,

e) nieustalenie, że do tymczasowej organizacji ruchu na ulicy (...) wymagane było użycie znaków poziomych w postaci żółtej podwójnej linii ciągłej znak P-4 „Linia podwójna ciągła”, natomiast na jezdni znajdowały się jedynie pojedyncze żółte linie przerywane, co nie dawało oskarżonemu podstaw do stwierdzenia, iż doszło do zmian

kierunku jednego z pasów ruchu,

f) błędne ustalenie, że wypadek drogowy z dnia 6 lipca 2019 roku powstał w trakcie wykonywania manewru wyprzedzania przez oskarżonego J. S. (1) w związku z naruszeniem szczególnych zasad ostrożności obowiązujących przy realizacji takiego właśnie manewru, takich jak zapewnienie wystarczającej widoczności i dostatecznego miejsca do wyprzedzania bez utrudniania komukolwiek ruchu, podczas gdy w rzeczywistości zdarzenie powstało już po zakończeniu wykonania takiego manewru przez oskarżonego, w wyniku kontynuacji jazdy na wprost przez oskarżonego pasem lewym, o niewłaściwym jak się okazało kierunku jazdy było wynikiem nieudanej ucieczki oskarżonego na prawy pas i odbiciem na pas lewy, w sytuacji usprawiedliwionej okolicznościami nieświadomości

oskarżonego, że kontynuacja jazdy pasem lewym była niewłaściwa, to zaś był wynikiem braku odpowiedniego oznakowania pionowego oraz poziomego zmian w organizacji ruchu w odpowiednich miejscach drogi, w szczególności na ulicy (...) tuż przed wjazdem na ulicę (...),

g) błędną ocenę, że oskarżony w sposób zawiniony naruszył przepisy ruchu drogowego i zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, że w sposób zawiniony jechał po lewej stronie jezdni, mimo obowiązywania ruchu dwustronnego oraz że nastąpiło to mimo rzekomo prawidłowych oznakowani drogi w wyniku niewłaściwej obserwacji ze strony oskarżonego, że oskarżony w sposób zawiniony nie zachował szczególnej ostrożności podczas wykonywania manewru wyprzedzania, że w sposób zawiniony nie upewnił się czy ma wystarczającą widoczność i

dostateczne miejsce do wyprzedzania bez utrudniania komukolwiek ruchu, że w sposób zawiniony nie zachował prędkości zapewniającej panowanie nad pojazdem przy jednocześnie dowolnym ustaleniu, że jechał on z prędkością około 90 km/h, gdy brak było podstaw do formułowania takich kategoriycznych ustaleń na niekorzyść oskarżonego,

h) błędne uznanie za niewiarygodne części wyjaśnień oskarżonego J. S. (1), co do tego, że oznakowanie drogi w dniu zdarzenia było niewłaściwe, podczas gdy nieadekwatne i niewystarczające w tej mierze było odnośnienie się przez Sąd I instancji wyłącznie do protokołu oględzin nagrania oraz do zdjęć fragmentu drogi, które nie dawały wystarczających podstaw do ustalenia, że wszystkie znaki na całym odcinku drogi były czytelne, prawidłowe i

umieszczone we właściwym miejscu, podobnie jak nieadekwatne i niewystarczające było ustalenie o prawidłowości i czytelności wszelkich oznaczeń drogowych, z tego powodu, że rzekomo były one czytelne dla pozostałych uczestników ruchu poruszających się po prawej stronie,

i) błędne ustalenie za niewiarygodne zeznań świadka M. S. w przedmiocie oznakowania fragmentu drogi już po zdarzeniu, mimo że okoliczność ta mogła mieć posiłkowo znaczenie w kontekście znaków znajdujących się w momencie zdarzenia, jednocześnie brak jest dowodów wskazujących na prawidłowe umieszczenie znaków na początku ulicy (...),

j) brak oparcia wyroku Sądu I instancji na całokształcie okoliczności wynikających ze zgromadzonych dowodów oraz oparcie się jedynie na części zgromadzonych

dowodów, w tym niezasadne pominięcie w dokonanej analizie i ocenie wyjaśnień oskarżonego złożonych na piśmie na etapie postępowania przygotowawczego,

k) nieprowadzenie przez Sąd I instancji adekwatnego postępowania dowodowego w przedmiocie ustalenia prawidłowości bądź nieprawidłowości organizacji ruchu oraz lokalizacji znaków drogowych na trasie na której doszło do wypadku drogowego,

l) nieustalenie, że na moment zdarzenia z dnia 6 lipca 2019 r. nie można było przypisać oskarżonemu J. S. (1) winy czyli osobistej zarzucalności przy rzekomym popełnieniu czynu zabronionego w sposób nieumyślny, polegającego na spowodowaniu wypadku drogowego, gdy oskarżony nie naruszył reguły ostrożności, która była rzeczywistą przyczyną powstania określonego

zdarzenia,
oskarżony nie
przewidywał i
obiektywnie rzecz
biorąc nie mógł
przewidzieć
możliwości
popęlnienia takiego
czynu,

m) nieustalenie,
że uiszczenie przez
oskarżonego
kosztów procesu w
niniejszym
postępowaniu
byłoby dla niego zbyt
uciążliwe z uwagi na
względy słuszności,
w sytuacji gdy
również jest on
poszkodowany
określonym
zdarzeniem,
jednocześnie mimo
wyznaczenia w
sprawie jednego
terminu rozprawy
zasądzono wysokie
koszty zastępstwa
procesowego na
rzecz oskarżyciela
posiłkowego, zaś
wobec oskarżonego
zasądzono także
wysoką grzywnę, w
konsekwencji Sąd I
instancji niesłusznie
nie zastosował art.
624 § 1 k.p.k.
mimo że istniały ku
temu uzasadnione
podstawy.

2) art. 5 §
2 k.p.k. - poprzez
nieustalenie, że w
sprawie na ten
moment występują
niedające się usunąć

wątpliwości, co do tego czy w dniu 6 lipca 2019 r. przed zjazdem z ulicy (...) na ulicę (...) prawidłowo zorganizowano oraz pionowych, co skutkowało niezasadnym niezastosowaniem przez Sąd I instancji zasady in dubio pro reo, nierozstrzygnięciem niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, gdy po przeprowadzeniu całego postępowania dowodowego, pod względem procesowym, obiektywnie rzecz biorąc (z punktu widzenia niezależnego obserwatora), takie niedające się usunąć wątpliwości pozostały, albowiem zgromadzone dowody w szczególności protokół oględzin nagrania i zdjęcia dwóch znaków znajdujących się na dalszym fragmencie ulicy (...) po jej prawej stronie, nie pozwalały na dokonanie jednoznacznych, spójnych, obiektywnych i stanowczych ustaleń zgodnie z zasadą swobodnej oceny

dowodów, w szczególności, co do jednoznacznego ustalenia jak wyglądały wcześniejsze oznaczenia drogowe przed wjazdem na ulicę (...) oraz czy oskarżony jadąc lewym pasem rzeczywiście był w stanie dostrzec istniejące oznakowania, co skutkowało dowolnym ustaleniem stanu faktycznego sprawy, przy jednoczesnym domniemaniu tych okoliczności na niekorzyść oskarżonego w tym dowolnym przyjęciu, że oskarżony działał w sposób nieostrożny,

3) art. 170 § 1 pkt. 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. art. 6 k.p.k., art. 4 k.p.k. art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 ust. 1 EKPCz - z uwagi na niezasadne oddalenie przez Sąd I instancji na rozprawie w dniu 16 marca 2021 r. wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego złożonego uprzednio na piśmie o zwrócenie się przez Sąd rozpoznający sprawę do zarządcy

drogi nr (...) Zarządu
Dróg Wojewódzkich
oraz o zobowiązanie
tego podmiotu do
udzielenia
odpowiedzi na
przedstawione
pytania, mimo tego,
że okoliczności
dowodzone przez
obrońcę
oskarżonego
dotyczące
organizacji ruchu
w dniu zdarzenia
w tym istniejącego
oznakowania na
trasie na której
doszło do zdarzenia,
nie zostały już
udowodnione
zgodnie z
twierdzeniem
wnioskodawcy,
jednocześnie
organizacja ruchu
oraz lokalizacja
oznaczeń drogowych
w dniu zdarzenia
oraz ewentualne
zmiany powstałe
po tym dniu w
rzeczywistości mają
istotne znaczenie
dla rozstrzygnięcia
niniejszej sprawy,
mogą one bowiem
wskazywać na brak
winy oskarżonego
przy rzekomym
naruszeniu reguły
ostrożności, która
stanowiła
rzeczywistą
przyczynę powstania
wypadku
drogowego, zaś
oddalenie tego
wniosku
dowodowego

uniemożliwiło
oskarżonemu
podjęcie obrony
swoich praw w
toku niniejszego
postępowania,

4) art. 424 § 1 i
2 k.p.k. - poprzez
niewskazanie w
sposób precyzyjny
w sporządzonym
uzasadnieniu Sądu I
instancji,
adekwatnych
przyczyn, dla
których Sąd I
instancji miałby
nie dać wiary
wyjaśnieniom
oskarżonego oraz
zeznaniom jego
córkę odnośnie
braku właściwych
oznaczeń drogowych
przed zjazdem na
ulicę (...). Dowolność
przy dokonywaniu
poszczególnych
ustaleń faktycznych
oraz dowolność
w dokonywaniu
kolejnych ocen,
skutkowało
bezpodstawnym
przypisaniem winy
oskarżonemu J.
S. (2) co do
nieumyślnego
popelnienia
zarzucanego mu
występku oraz
skutkowało
niewłaściwym
zastosowaniem
przepisów prawa
karnego
materialnego, w
tym niezasadnym
skazaniem

	oskarżonego w oparciu o art. 177 § 1 k.k.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Zarzuty apelacji i przytoczone na ich poparcie argumenty nie zasługują na uwzględnienie. Na wstępie podnieść należy, iż Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie, wyjaśnił na rozprawie wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, wnikliwie i wszechstronnie rozważył wszystkie okoliczności sprawy, uwzględniając przy tym zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy, doświadczenia życiowego i na tej podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz wyprowadził trafny wniosek w przedmiocie winy oskarżonego. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zarzut obrazy art. 7 k.p.k., odnoszący			

się do naruszenia przez sąd orzekający zasady swobodnej oceny dowodów i dokonania ocen dowolnych, może być uznany za trafny tylko wtedy, gdy oceny i wnioski wyprowadzone przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiadają prawidłowości logicznego rozumowania, przy czym dla swej skuteczności wymaga on od apelującego wykazania, jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego, a nie ograniczenia się do zaprezentowania własnej oceny tego materiału, odmiennej od tej, którą przyjął sąd jako podstawę faktyczną rozstrzygnięcia.

Nie sposób przyjąć, aby Sąd naruszał zasady wyrażone w art. 7 k.p.k., gdy w ramach swojej niezawisłości

dokonuje ustaleń faktycznych poprzez danie wiary części dowodów, a innym odmawia waloru wiarygodności, należycie uzasadniając swoje rozumowanie. Tym samym zarzut niewłaściwej oceny dowodów nie może sprowadzać się do zaprezentowania przez skarżącego odmiennej wersji wydarzeń, jaka rysuje się na tle tych dowodów, jakie - w jego ocenie - powinny stać się podstawą czynionych ustaleń, o ile nie wykaże on konkretnych błędów, jakich przy analizie materiału dowodowego dopuścił się sąd orzekający. Błędem takim nie jest sama ocena odmienna od oczekiwań skarżącego, o ile nie zawiera ona luk w rozumowaniu, nie pomija żadnego dowodu czy też żadnej z okoliczności rysujących się na ich tle, a wreszcie - jest wyczerpująco uzasadniona.

W ocenie Sądu Okręgowego analiza argumentacji skarżącego odnośnie ustaleń Sądu Rejonowego

prezentowanymi w niniejszej sprawie wskazuje, że nie doszło do zarzucanej obrazy art. 7 k.p.k.-zwłaszcza w związku z art. 410 k.p.k.

Ponadto nie sposób zgodzić się z argumentacją przedstawioną przez skarżącego, że J. S. (1) nie wiedział o istniejącej zmianie w organizacji ruchu na wskazanym odcinku drogi, który polegał na wyłączeniu zachodniej części tej drogi z użytkowania oraz przemianowaniu wschodniej dwupasmowej jezdni na drogę dwukierunkową. Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego w postaci nagrania z wideorejestratora samochodu marki M., który poruszał się po tej trasie w momencie kiedy doszło do zdarzenia i które zostało poddane oględzinom wynika w sposób jednoznaczny, iż oskarżony musiał sobie zdawać sprawę o zmianie organizacji ruchu na tym odcinku jezdni. Jak wynika z ujęcia z wideorejestratora

(k.26) po prawej stronie jezdni- jadąc od strony ulicy (...) w stronę ulicy (...) umieszczony był znak informujący o zmianie organizacji ruchu wskazujący na to, że droga jest drogą dwukierunkową.

Nagranie z wideorejestratora pojazdu M. trwa 03:01 minuty. Z oględzin nagrania wynika, iż w czasie 0:06 nagrania widać znak drogowy oznaczający koniec pasa ruchu na jezdni dwukierunkowej.

Następnie na przeciwnym pasie ruchu widać jedenaście samochodów jadących w przeciwnym kierunku. Z kolei pomiędzy 00:20 sekundą nagrania a 01:00 na przeciwnym pasie ruchu widać 22 przejeżdżające samochody. W czasie nagrania 01:00 widać samochód oskarżonego, który wyprzedza samochód z którego pochodzi nagranie (k.24v). Wobec powyższego nie sposób przyjąć jakoby oskarżony nie widział samochodów jadących

prawidłowo
przeciwległym
pasem, ruch na
drodze był znaczny,
z przeciwnego
kierunku
przejechało dużo
samochodów. Nie
można dać wiary
wyjaśnieniom
oskarżonego, że nie
widział on jadących
z naprzeciwka
prawidłowo
samochodów i nie
zdawał sobie sprawy,
że ruch odbywa się
w dwukierunkowo.
Ponadto wskazać
należy, iż remont
ten trwał od kilku
lat, nie była to
sytuacja nagła, o
której nie było
wiadomo, czy do
której użytkownicy
drogi nie zdążyli
by się przyzwyczaić.
Okoliczność iż
oskarżony rzadko
korzystał z tej
trasy nie ma
znaczenia, ponieważ
powinien on baczyć
na oznakowanie
zamieszczone przy
drodze oraz na
zachowanie
pozostałych
uczestników ruchu
drogowego. Nie
sposób również
pomiąć, iż jak
wynika z
załączonych
wydruków z
wideorejestratora z
przeciwego
kierunku jechało
kilkanaście

samochodów pod rząd i w związku z tym nie można dać wiary wyjaśnieniom oskarżonego, który stwierdził podczas rozprawy, iż na pasie ruchu którym się poruszał nie było żadnego samochodu (k.113) skoro z nagrania wynika zupełnie coś innego. Nie ma sposobu dać wiary, że oskarżony nie widział samochodów, które wcześniej, przed wypadkiem poruszały się po sąsiednim pasie ruchu w przeciwnym kierunku niż on. Przedmiotowy odcinek drogi jest trasą ruchliwą, panuje na niej wzmożony ruch pojazdów, zwłaszcza w godzinach w których doszło do zdarzenia tj. w okolicach godziny 17.

Wbrew twierdzeniu skarżącego Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że znaki drogowe w okolicy ul. (...) do ul. (...) były ustawione w sposób prawidłowy i prawidłowo ostrzegały użytkowników drogi o zmianie ruchu na jezdni na ruch dwukierunkowy. Sąd Okręgowy

pragnie również wskazać, że inni uczestnicy ruchu drogowego nie mieli wątpliwości co do zmiany organizacji ruchu na tym odcinku drogi i prawidłowo stosowali się do obowiązujących zasad ruchu. Ponadto Sąd Okręgowy na etapie postępowania odwoławczego uzupełnił postępowanie dowodowe i zwrócił się do zarządcy drogi o nr (...) Zarządu Dróg Wojewódzkich oraz do wykonawcy remontu powyższej drogi (...) S.A. Oddział w Polsce z prośbą o udzielenie informacji dotyczącej tego, jakie znaki drogowe pionowe oraz poziome oraz w jakich miejscach były zlokalizowane w dniu 6 lipca 2019 r. przed zjazdem z ul. (...) na ul. (...) w kierunku ul. (...) w W. oraz w kierunku przeciwnym, w jaki sposób w dniu 6 lipca 2019 r. oznakowany był zjazd z jednokierunkowej jezdni z ul. (...) na dwukierunkową jezdnię na ul. (...) oraz czy istniejące znaki

wyraźnie ostrzegaly i informowały o zmianie ruchu jednokierunkowego na ruch dwukierunkowy, jaka organizacja ruchu obowiązywała w dniu 6 lipca 2019 r. na dalszym fragmencie ul. (...) w kierunku ul. (...) i czy po dniu 6 lipca 2019 r. doszło do zmian w organizacji ruchu na ul. (...), a jeśli tak to kiedy oraz jakie znaki drogowe zostały zasłonięte/odsłonięte. W odpowiedzi Sąd Okręgowy uzyskał dokumentację w postaci zatwierzonego Projektu Czasowej Organizacji Ruchu, która obowiązywała w dniu zdarzenia i z której wynika jakie znaki były ustawione i na jakich odcinkach jezdni. Po przeanalizowaniu załączonej dokumentacji Sąd Okręgowy uznał, że oznakowanie było prawidłowe i nie sposób wykazać, aby oskarżony nie miał możliwości zauważenia go i dostosowania się do obowiązujących zasad ruchu drogowego. Ustalono również, iż zatwierdzony Projekt Czasowej

Organizacji Ruchu nr (...) obowiązywał, w takim kształcie, co najmniej do dnia 31 lipca 2019 r., wobec czego nie doszło w tym czasie do umiejscowienia nowych czy zasłonięcia/odsłonięcia dotychczasowych znaków drogowych.

Argumentacja przedstawiona przez obrońcę oskarżonego, że umieszczenie znaków było nieodpowiednie i uniemożliwiało ich dostrzeżenie nie zasługuje na uznanie. Należy mieć na uwadze to, że inni uczestnicy ruchu drogowego nie mieli problemu z zauważeniem znaków drogowych umiejscowionych w tych miejscach i zastosowaniem się do nich. Gdyby oskarżony prawidłowo obserwował jezdnię byłby w stanie bez większego problemu dostrzec znak informujący o zmianie organizacji ruchu. A jeśli nie dostrzegł znaku to powinien on zauważyć jak poruszają się inne pojazdy i

dostosować się do nich.

Zgodnie z definicją zawartą w art. 2 pkt. 28 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym wyprzedzanie jest przejeżdżaniem (przechodzeniem) obok pojazdu lub uczestnika ruchu poruszającego się w tym samym kierunku. Jak zostało ustalone w toku postępowania oskarżony poruszał się lewym pasem jezdni przejeżdżając obok pojazdów znajdujących się na prawym pasie jezdni- wobec czego prawidłowo zostało przyjęte przez Sąd Rejonowy, iż wykonywał on manewr wyprzedzania.

Kwestionowanie przez skarżącego, ustaleń Sądu iż do wypadku doszło na skutek naruszenia przez oskarżonego szczególnych zasad ostrożności obowiązujących w trakcie manewru wyprzedzania nie zasługuje na uznanie.

Okoliczność, iż do zdarzenia doszło w sytuacji kiedy oskarżony chciał w ostatnim momencie uciec przed jadącym z naprzeciwka

samochodem i nie udało mu się to nie zmienia faktu, że całe zdarzenie miało miejsce na skutek nieumiejętnie przeprowadzonego przez oskarżonego manewru wyprzedzania. J. S. (1) nie zachował szczególnej ostrożności podczas wykonywania tego manewru, nie zachował prędkości zapewniającej panowanie nad pojazdem z uwzględnieniem warunków w jakich ruch się odbywał oraz nie upewnił się czy ma odpowiednią widoczność i dostateczne miejsce do wyprzedzania bez utrudnienia innym uczestnikom ruchu poruszania się po jezdni. W ocenie Sądu przedstawiona przez skarżącego argumentacja jakoby do zdarzenia doszło na skutek nieprawidłowego oznakowania pionowego oraz poziomego zmian organizacji ruchu w odpowiednich miejscach drogi stanowi jedynie przyjętą przez oskarżonego linię obrony i nie zasługuje na wiarę.

Co prawda Sąd Rejonowy poczynił ustalenia co do tego, że oznakowanie drogi w dniu zdarzenia było niewłaściwe jedynie na podstawie protokołu oględzin nagrania oraz do zdjęć fragmentu drogi, jednak Sąd Okręgowy na etapie postępowania odwoławczego uzupełnił materiał dowodowy o dokument wskazującym na organizację ruchu na danym fragmencie jezdni w okresie zdarzenia, niemniej jednak nie wpłynęło to na ocenę odpowiedzialności oskarżonego. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny zeznań oskarżonego J. S. (1) dotyczących oznakowania drogi. Sąd Rejonowy zasadnie wskazał, że wyjaśnienia oskarżonego w zakresie odnoszącym się do samego przebiegu zdarzenia były co do zasady spójne, logiczne i zasługiwały na wiarę, niemniej jednak nie zasługiwały na wiarę wyjaśnienia oskarżonego dotyczące

niewłaściwego
oznaczenia drogi.
W ocenie Sądu
wyjaśnienia
oskarżonego w tym
zakresie stanowiły
jedynie przyjęta
przez niego linię
obrony. Z zebranego
materiału
dowodowego w
sposób bezsprzeczny
wynika, że znaki
drogowe były
czytelne i
prawidłowo
umieszczone we
właściwych
miejscach na drodze.
Należy również
zwrócić uwagę, iż
dla pozostałych
użytkowników
ruchu oznakowania
drogi było czytelne
i jasne, ponieważ
żaden z nich nie
poruszał się w
sposób
nieprawidłowy.
Również zeznania
świadka M. S.
zostały przez Sąd
Rejonowy ocenione
w sposób
prawidłowy. Sąd
zasadne wskazał,
że M. S. (córka
oskarżonego) nie
była uczestnikiem,
ani świadkiem
zdarzenia a
informacje o jego
przebiegu posiadała
jedynie od
oskarżonego, który
jest jej ojcem,
wobec czego nie
mogły stanowić
wiarygodnego

materiału
dowodowego.

Nie sposób podzielić
twierdzenia
skarżącego jakoby
Sąd oparł się
jedynie na części
zgromadzonego
materiału
dowodowego. Sąd
Rejonowy
prawidłowo
przeprowadził
postępowanie i
dokonał
prawidłowej oceny
całości kształtu
materiału
dowodowego
ujawnionego w
sprawie.

Oskarżony wbrew
twierdzeniu obrońcy
miał możliwość
prawidłowej
obserwacji
oznakowania drogi,
którą się poruszał i
uniknięcia
naruszenia
przepisów ruchu
drogowego. J. S.
(1) nie zachował
odpowiedniej
prędkości, która
mogłaby mu
zapewnić panowanie
nad pojazdem i nie
upewnił się czy ma
dostateczne miejsce
do wyprzedzenia
pojazdu poruszające
go się przed nim.
Mając powyższe na
uwadze nie można
zgodzić się z
autorem apelacji,
że kolizja była

niemożliwa do przewidzenia przez oskarżonego. Oskarżony miał możliwość zastosowania się do obowiązujących przy wykonywaniu manewru wyprzedzania zasad bezpieczeństwa, a tym samym uniknięcia wypadku. W ustalonych okolicznościach sprawy mógł przewidywać, że naruszenie wymaganych reguł ostrożności doprowadzi do wypadku, w którym inna osoba odniesie obrażenia.

Odnosnie argumentacji dotyczącej nie zastosowania przepisu art. 5 § 2 k.p.k., to stwierdzić należy, że przepis ten dotyczy wątpliwości, które ma i nie jest w stanie rozstrzygnąć sąd orzekający, nie zaś wątpliwości skarżącego co do prawidłowości rozstrzygnięcia dokonanego przez sąd. Nie należą do nich przy tym wątpliwości związane z problemem oceny dowodów, a więc który ze wzajemnie sprawczych

dowodów zasługuje na wiarę, a który tego waloru nie ma. Jeżeli sąd dokona ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów, odpowiadającej zasadom wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zgodnie z przepisem art. 410 k.p.k., a ustalenia te są stanowcze, to nie może zachodzić obraza art. 5 § 2 k.p.k. Sąd odwoławczy podziela w pełni ocenę dowodową przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy i poczynione w sprawie ustalenia faktyczne, które zostały dokonane na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, ocenionego w sposób wszechstronny z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Sąd Rejonowy ocenił materiał dowodowy w sposób kompleksowy, odnosząc się do wszystkich zgromadzonych i

przeprowadzonych w toku rozprawy dowodów. Sąd wywiódł prawidłowy wniosek w przedmiocie winy oskarżonego J. S. (1) odnośnie przypisanego mu czynu. Zarzut obrońcy jest zatem niezasadny.

Co zaś tyczy się zarzutu oddalenie przez Sąd I instancji na rozprawie dniu 16 marca 2021 r. wniosku dowodowego o zwrócenie się przez Sąd rozpoznający sprawę do zarządcy drogi nr (...) i odpowiedzi na sformułowane pytania wskazać należy, iż Sąd Okręgowy na etapie postępowania odwoławczego uzupełnił materiał dowodowy w tym zakresie niemniej jednak dowód ten nie wpłynął na zmianę zaskarżonego wyroku, ponieważ potwierdził jedynie ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy.

Sąd Rejonowy zasadnie uznał, iż oskarżony jest w stanie ponieść koszty postępowania i słusznie zasądził

<p>od niego koszty postępowania przed Sądem I instancji. W ocenie Sądu odwoławczego w sprawie nie zachodziły okoliczności do zastosowania względem oskarżonego art. 624 § 1 k.p.k. i zwolnienia go z ponoszenia kosztów postępowania. Sąd prawidłowo uznał, iż sytuacja majątkowa oskarżonego pozwala mu na uiszczenie kosztów procesu, ponieważ osiąga on dochody (k.204) wobec czego argumentacja przedstawiona przez skarżącego w tym zakresie nie zasługiwała na uznanie.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. i art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 454 § 1-3 k.p.k. obrońca oskarżonego wnosi o zmianę w całości zaskarżonego orzeczenia Sądu I instancji, zmianę punktu I poprzez uniewinnienie oskarżonego J. S. (1) od zwinionego popełnienia zarzucanego mu występku z art. 177</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>§ 1 k.k. oraz zmianę punktu II i III poprzez uchylene określonych rozstrzygnięć. Ewentualnie, wnosi o uchylene w całości zaskarżonego wyroku oraz przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Z uwagi na stwierdzoną wyżej niezasadność zarzutu apelacji, skorelowany z nim wniosek również nie zasługuje na uwzględnienie.</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.2.</p>	<p>Niezależnie od wskazanych powyżej zarzutów, na podstawie art. 438 pkt 1, 1a k.p.k. i art. 427 § 2 k.p.k., obrońca zarzuca temu wyrokowi obrazę przepisów prawa materialnego oraz prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej:</p> <p>1) art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 3 ust.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

1 i 24 ust. 1 pkt
1 ustawy Prawo o
ruchu drogowym w
zw. z § 3 ust. 1,
§ 10 ust. 2, § 86
ust. 5, § 35 ust.
1 pkt 5, § 44 ust.
1 Rozporządzenia
Ministrów
Infrastruktury oraz
Spraw
Wewnętrznych i
Administracji z dnia
31 lipca 2002 r.
w sprawie znaków i
sygnałów drogowych
wraz z załącznikiem
w zw. z art. 1 § 3
k.k. w zw. z art. 9
§ 2 k.k. - poprzez
jego niewłaściwe
zastosowanie z
uwagi na dokonanie
błędnej wykładni
pojęć
„zawinionego”
popelnienia czynu
zabronionego
polegającego na
spowodowaniu
wypadku drogowego
na skutek
niezachowania
„szczególnej
ostrożności” w
trakcie
wykonywania
manewru
„wyprzedzania” przy
jednoczesnym
całkowitym
pominięciu
przesłanki podmio-
towej czynu
nieumyślnego
rozumianej jako
obiektywna
„możliwość
przewidywania!”
popelnienia czynu

	zabronionego oraz przy całkowitym pominięciu regulacji dotyczącej wymaganych prawem znaków drogowych przed miejscem zdarzenia.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona przestępstwa z art. 177 § 1 k.k. Sąd Rejonowy słusznie uznał, iż gdyby oskarżony obserwował drogę uważnie musiałby zauważyć znajdujące się przy drodze znaki drogowe informujące o zmianie organizacji ruchu. Znamieniem czynu zabronionego z art. 177 § 1 k.k. jest nieumyślne naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Sąd odwoławczy nie miał wątpliwości, że znamię to zostało przez oskarżonego zrealizowane. Wbrew twierdzeniom skarżącego znaki drogowe			

informujące o zmianie organizacji ruchu ustawione były prawidłowo, a oskarżony na skutek niezachowania szczególnej ostrożności podczas wykonywania manewru wyprzedzania, niezachowania prędkości zapewniającej panowanie nad pojazdem z uwzględnieniem warunków w jakich ruch się odbywał, nie upewnienia się czy ma odpowiednią widoczność i dostateczne miejsce do wyprzedzania dopuścił się przypisanego mu przestępstwa. To zachowanie oskarżonego doprowadziło ostatecznie do kolizji z udziałem pokrzywdzonego, który poruszał się po drodze zgodnie z przepisami.

Czyn z art. 177 § 1 k.k. jest przestępstwem nieumyślnym.

Zgodnie z art. 9 § 2 k.k. czyn zabroniony popełniony jest nieumyślnie, jeżeli sprawca nie mając zamiaru jego popełnienia, popełnia go jednak na skutek niezachowania

ostrożności
wymaganej w
danych
okolicznościach,
mimo że możliwość
popelnienia tego
czynu przewidywał
albo mógł
przewidzieć. Sąd
Okręgowy nie ma
wątpliwości, że
oskarżony nie miał
zamiaru popelnienia
zarzuczonego mu
przestępstwa. Nie
ma jednak również
wątpliwości, że nie
zachował on
ostrożności
wymaganej w
danych
okolicznościach,
choć mógł
przewidywać, że
jej niezachowanie
może być przyczyną
wypadku. Uczestnik
ruchu i inna
osoba znajdująca
się na drodze są
obowiązani
zachować ostrożność
albo gdy ustawa tego
wymaga - szczególną
ostrożność, unikać
wszelkiego
działania, które
mogłoby
spowodować
zagrożenie
bezpieczeństwa lub
porządku ruchu
drogowego, ruch ten
utrudnić albo w
związku z ruchem
zakłócić spokój lub
porządek publiczny
oraz narazić
kogokolwiek na
szkodę (art. 3 ust.

<p>1 ustawy Prawo o ruchu drogowym). Ponieważ nie można odpowiadać za zachowania innych kierowców, należy w pierwszej kolejności uważnie obserwować oznakowanie i prowadzić pojazd w taki sposób, aby w razie zdarzeń nagłych, móc zareagować odpowiednio wcześnie, skutecznie i bezpiecznie.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. i art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 454 § 1-3 k.p.k. obrońca wniósł o zmianę w całości zaskarżonego orzeczenia Sądu I instancji, zmianę punktu I poprzez uniewinnienie oskarżonego J. S. (1) od zwinionego popełnienia zarzucanego mu występkę z art. 177 § 1 k.k. oraz zmianę punktu II i III poprzez uchylenie określonych rozstrzygnięć. Ewentualnie, wnosi o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku oraz przekazanie sprawy Sądowi I instancji</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

do ponownego rozpoznania.			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Z uwagi na stwierdzoną wyżej niezasadność zarzutu apelacji, skorelowany z nim wniosek również nie zasługuje na uwzględnienie.			
Lp.	Zarzut		
3.4.	Ponadto na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. i art. 427 § 2 k.p.k., obrońca oskarżonego zarzuca temu wyrokowi rażącą niewspółmierność, rażącą surowość orzeczonej przez Sąd I instancji wobec oskarżonego kary za zarzucany mu występki, w postaci kary grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 25 zł każda, czyli 5.000 zł, co nastąpiło niezgodnie z ogólnymi a także szczególnymi dyrektywami wymiaru kary opisanymi w art. 53 § 1 i 2 k.k., przy błędnym odwoływaniu się	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

przez Sąd I instancji do okoliczności należących już do treści znamienia zarzucanego czynu zabronionego, a także nadaniu pozostałym kryteriom niewłaściwych rang, w sytuacji gdy orzeczenie jakiegokolwiek kary wobec oskarżonego - również będącego poszkodowanym całym zdarzeniem - nie miało uzasadnionych podstaw. Należy mieć na względzie, że nie tylko pokrzywdzony/ oskarżyciel posiłkowy ucierpiał w przedmiotowym wypadku, ale ucierpiał w nim również sam oskarżony J. S. (1) i nie chodzi wyłącznie o jego samochód, który uległ kasacji, ale także o uszczerbek na zdrowiu oskarżonego polegający na uszkodzeniu kręgu L-3 w jego kręgosłupie. Obecnie trwa proces jego rehabilitacji. To, że ucierpiał on w takim stanie znacznie szerszym zakresie, wynikało również z tego, że poruszał się

	on bezpiecznym pojazdem marki V..			
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
<p>Odnosząc się do zarzutu niewspółmierności orzeczonej kary należy wskazać, iż w orzecznictwie przyjmuje się, że zarzut rażącej niewspółmierności jest zasadny wtedy, gdy kara, środek karny lub nawiązka wprawdzie mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, ale nie uwzględnia w sposób właściwy okoliczności dotyczących sądowego ich wymiaru (art. 53–56 kk). Zarzut ten może dotyczyć wyboru rodzaju kary, środka karnego, nawiązki lub innego środka albo ich wysokości, czy też niezastosowania np. instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary.</p> <p>Jak słusznie wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 29 stycznia 2021 r. w</p>				

sprawie o sygn. akt II AKA 143/20, „rażąca niewspółmierność, zachodzi tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary”.

Sąd Okręgowy podziela również pogląd Sądu Apelacyjnego w Poznaniu zawarty w wyroku z dnia 3 marca 2021 r. w sprawie o sygn. akt II AKA 211/20. Wskazano w nim, że „zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy

zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą.

Niewspółmierność więc zachodzi wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzona za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należyte stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary.

Trzeba pamiętać, że zgodnie z art. 438 pkt 4 k.p.k. ta niewspółmierność kary musi być „rażąca”. Chodzi tu więc przy wykazaniu tego zarzutu nie o każdą różnicę co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzona nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować”.

Na podstawie analizy przytoczonych w apelacji zarzutów i argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku należy stwierdzić, iż taka dysproporcja w niniejszej sprawie nie ma miejsca – kara została określona prawidłowo, z uwzględnieniem wszelkich okoliczności sprawy i warunków osobistych oskarżonego. Czyn, którego dopuścił się oskarżony, to jest czyn z art. 177 § 1 k.k., zagrożony jest karą pozbawienia wolności do lat 3. Oskarżonemu wymierzono karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 25 zł stosując regulację zawartą w art. 37a k.k.- który stanowi wyraz zasady preferencji kar nieizolacyjnych- wobec czego nie sposób przyjąć iż jest to kara nadmiernie surowa.

Sąd miał na uwadze przy wymierzaniu

kary zarówno okoliczności łagodzące jak i obciążające oskarżonego. Jako okoliczności łagodzące Sąd wziął pod uwagę to, iż oskarżony był osobą niekaraną, prowadzi uregulowany tryb życia, nie kwestionował przebiegu wypadku i złożył wyjaśnienia, które przyczyniły się do ustalenia stanu faktycznego sprawy. Z kolei jako okoliczności obciążające oskarżonego Sąd wziął pod uwagę to, że oskarżony jechał z nadmierną prędkością, poruszał się w sposób zagrażający innym uczestnikom ruchu drogowego, a obrażenia jakich doznał pokrzywdzony były na tyle rozległe i poważne że wymagały długotrwałej rehabilitacji. Wbrew twierdzeniu skarżącego Sąd przy wymierzaniu kary miał na uwadze to, że oskarżony również ucierpiał w wypadku.

Reasumując, orzeczonej wobec oskarżonego kary w żaden sposób

<p>nie można nazwać niewspółmierną. Jest to kara nie tylko adekwatna, ale też sprawiedliwa-także w odczuciu społecznym.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. i art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 454 § 1-3 k.p.k. obrońca wniósł o zmianę w całości zaskarżonego orzeczenia Sądu I instancji, zmianę punktu I poprzez uniewinnienie oskarżonego J. S. (1) od zawinionego popełnienia zarzucanego mu występkę z art. 177 § 1 k.k. oraz zmianę punktu II i III poprzez uchylene określonych rozstrzygnięć. Ewentualnie, wnosi o uchylene w całości zaskarżonego wyroku oraz przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z uwagi na stwierdzoną wyżej</p>		

niezasadność zarzutu apelacji, skorelowany z nim wniosek również nie zasługuje na uwzględnienie.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie z dnia 30 marca 2021 roku, wydany w sprawie III K 1206/19		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		

Apelacja obrońcy oskarżonego J. S. (1) nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Rejonowy dokonał trafnej oceny materiału dowodowego i na tej podstawie wyprowadził słuszny wniosek, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona zarzucanego mu przestępstwa z art. 177 § 1 k.k. Jak wielokrotnie podkreślano w doktrynie i orzecznictwie, przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wtedy, gdy: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całości sprawy okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), stanowi wyraz rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), jest wyczerpujące i

logiczne - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.). Akcentuje to szereg orzeczeń Sądu Najwyższego i Sądów Apelacyjnych (por. wyrok SN z 3.09.1998 r. sygn. V KKN 104/98 – Prokuratura i Prawo rok 1999, nr 2, poz. 6; a także wyrok SA w Łodzi z 20.03.2002 r. sygn. II AKa 49/02 – Prokuratura i Prawo rok 2004, nr 6, poz. 29). Wszystkim tym wymogom Sąd Rejonowy sprostał. Argumentacja zawarta w apelacji złożonej przez obrońcę oskarżonego nie ujawniła natomiast jakichkolwiek okoliczności wskazujących na konieczność uchylenia lub zmiany zaskarżonego wyroku.

1.8. **Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji**

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej			

podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Na podstawie art. 8 w zw. z art. 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 500 złotych tytułem opłaty za	

	<p>postępowanie odwoławcze. Ponadto Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej kwotę 840 złotych tytułem ustanowienia pełnomocnika w instancji odwoławczej. Wysokość powyższej kwoty ustalona została na podstawie § 11 ust. 2 pkt. 4 w zw. z § 11 ust. 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie.</p>	
7. PODPIS		
SSO Aleksandra Mazurek		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie z dnia 30 marca 2021 roku, wydany w sprawie III K 1206/19	

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana